

Så sagde hr. Bertel Haarder – måske har jeg hørt forkert, for der er megen mumlen rundt omkring i salen – men jeg tror, jeg hørte rigtigt, og at hr. Bertel Haarder sagde: Og så tager danskere ud – det er ikke ordret – til lande, hvor det enten ikke er strafbart, eller hvor straffene er meget milde. Jamen hvis straffene er meget milde, er det jo strafbart i det land, så foreligger der dobbelt strafbarhed, og så er betingelsen opfyldt.

Jeg vil dernæst spørge hr. Bertel Haarder, om han ikke godt vil komme med en liste over de forbrydelser, som han synes er lige så modbydelige som børnesex. Jeg synes, der er mange, der også er modbydelige, og hvor vi heller ikke skal kræve dobbelt strafbarhed længere. For det er jo den logiske konsekvens af forslaget her, at så må vi interessere os for hele området.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg synes, at hr. Bjørn Elmquist, da vi nu har fået alle disse svar, også burde læse dem, før han går på talerstolen.

I svaret på spørgsmål 7 skriver justitsministeren udtrykkelig, at straffen i givet fald må ligge inden for strafferammen i den tilsvarende fremmede bestemmelse. Det vil sige, at hvis en dansker begår noget i et land, hvor strafferammen er lav, kan man ikke her i Danmark gå ud over den strafferamme, der er i det land. Læs svaret på spørgsmål 7.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Her handler det om at straffe eller ikke straffe, fuldstændig som i Hamlet: at være eller ikke være. Ikke om at straffe meget eller lidt, men at noget er strafbart. Så det må hr. Bertel Haarder forklare om igen. Og så mangler jeg altså et svar på mit andet spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Hvorfor tror hr. Bjørn Elmquist, at Sverige også har brudt princippet om dobbelt strafbarhed i tilfælde, hvor strafferammen ligger over fire år? Det er vel bl.a. på grund af den problemstilling.

Det, jeg har angrebet hr. Bjørn Elmquist for, er blot dette, at han ved førstebehandlingen lod, som om der slet ikke var noget problem. Vil det sige, at alle disse andre lande, som vi plejer at sammenligne os med, har misforstået det hele, og at det kun er hr. Bjørn Elmquist, der har fattet det?

Anden næstformand (Henning Grove):

Så går vi videre i ordførerrækken.

Holger Graversen (S):

Socialdemokratiet lægger ikke skjul på, at sex-turisme og misbrug af børn i udlandet, især i visse asiatiske lande, er et stort og modbydeligt problem. Men det er absolut uansvarligt og uanstændigt af Venstres ordfører at pådutte regeringen, at den ikke tager problemet alvorligt og ikke vil gøre noget ved det. Danmark er faktisk også et foregangsland på det område. Det er bare midlerne, vi er uenige om.

Vi er uenige om, hvad der er det bedste i kampen imod dette børnemisbrug. Det allerbedste, ved vi, og det ved alle, er den internationale indsats gennem UNICEF og andre FN-organer, f.eks. det udvalg under FN, der følger op på børnekonventionen og sørger for, at de enkelte lande, der nu har skrevet under på børnekonventionen, og det har så godt som alle lande, også følger det, de selv har skrevet under på.

For Danmarks vedkommende har vi skam gjort meget også herhjemme, for at oplyse og påvirke især danske mænds holdninger til problemet. Vi har gjort en indsats over for rejsearrangørerne for at få dem til at dæmpe ned og for at få dem til at tage problemet op og oplyse ordentligt om det.

Danmark gør også en stor indsats i de lande, hvor misbruget finder sted, f.eks. gennem Danidaprojekter, men også gennem de frivillige organisationer, NGO'erne, gøres der meget.

Uenigheden går ikke på, om vi synes, det er mere eller mindre modbydeligt, for det tror jeg naturligvis alle synes det er, men på, hvordan vi skal gøre det, og om det nytter noget og om det i givet fald kan hjælpe at ophæve dette med dobbelt strafbarhed. For dobbelt strafbarhed er altså også en fordel for danskere, der rejser i udlandet.

Under alle omstændigheder ville vi, selv om vi gennemførte Venstres og De Konservatives forslag, stadig væk have et væsentligt problem, og det er bevisførelsen. I langt de fleste lande er det strafbart, og det betyder, at vi også kan straffe danskere, der i givet fald kommer hjem, men vi kan bare sjældent om ikke aldrig bevise det. Hvis bare vi kunne det, så kunne vi komme meget længere. Der ligger problemet, vil jeg sige til hr. Bertel Haarder. Det er bevisførelsen.

Men når det så er sagt, vil jeg endnu en gang sige til hr. Haarder, at hvis vi mener, at nu er